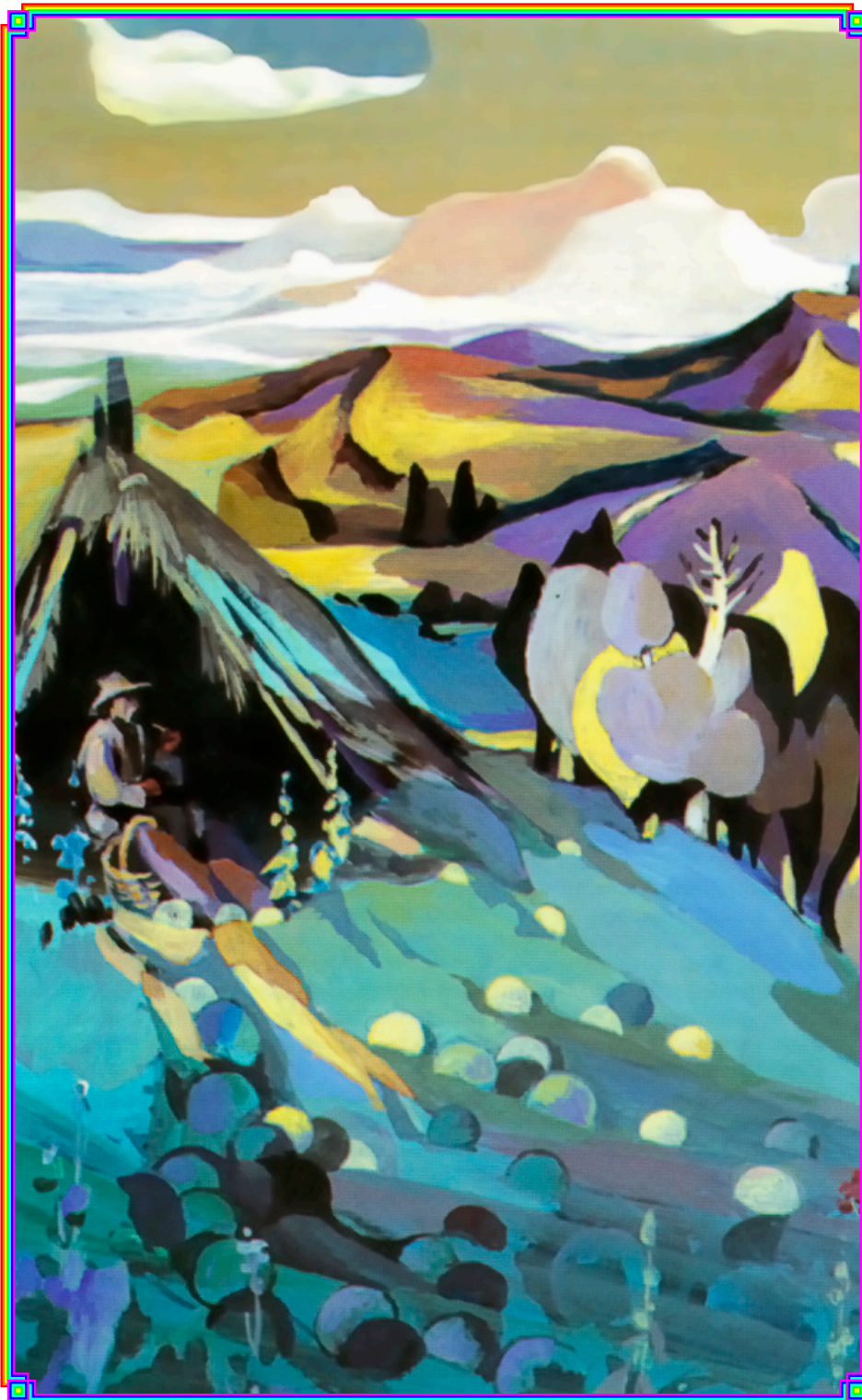

ЛИСТОПАД 2023/2024 р.

3

ВЕСЕЛКА

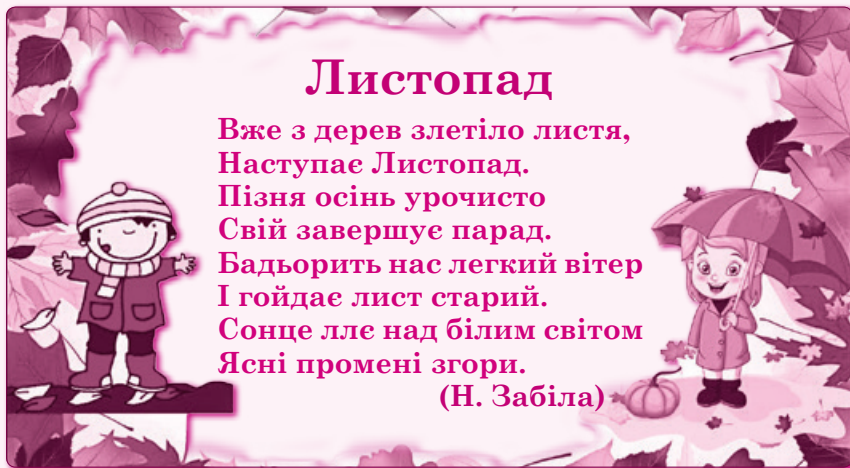
ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Листопад

Вже з дерев злетіло листя,
Наступає Листопад.
Пізня осінь урочисто
Свій завершує парад.
Бадьорить нас легкий вітер
І гойдає лист старий.
Сонце лле над білим світом
Ясні промені згори.

(Н. Забіла)

Степан Жупанин

Веселий урожай

Восени гарбуз
Поліз на плота,
Бо город
Оглянути охота.
Розляглася диня.
Мов на пляжі,
Кілограмів, певно,
З двадцять важить.
Підкрутив горох
Біляві вуса,
А буряк, немов індик,
Надувся
Висолопив перець
Язичище
До петрушки нахилився
Ближче.
Золотяться
В кукурудзи зуби,
Посмішкою
Всіх вона голубить.
Та дітей
На пришкольній ділянці
Веселять
Плоди своєї праці.

А. Житкевич

Листопад

Осінь, осінь, листопад,
Жовте листя стелить сад,
За моря в краї далекі
Відлетіли вже лелеки.
Хмари небо затягли,
Вітер віє з-за гори,
Ходить осінь листопадом,
Жовте листя стелить садом.

Розмалюй.

Марійка Підгірянка

Смерічка

Дзвонить, грає срібна річка,
А в кристальну воду
Задивилася смерічка
Та й на свою вроду.
Гей, виросла ж та йу висока,
Та нема їй пари:
Пила воду із потоку
І сивої хмари.
Брала пахощі з повітря
У весняну пору;
Вибуяла так на вітрі,
Виросла угору!

Розмалюй.

«Нам треба стояти... ногами на нашій землі, головою бути в Європі, а руками обхоплювати якнайширше справи української нації».

(Іван Труш (1869-1941) – український живописець-імпресіоніст. Його називали поетом кольору та Сонця).

На обкладинці журналу ілюстрація українського художника Олексія Міщенка.

Чи знаєте ви, що...

Дмитро Мегелик Зима ось-ось прилине

Пов'яли пишні квіти,
Затих осінній сад.
Туманом ліг на віти
Холодний листопад.
Повільно на світанні
Бреде він у степах,
Де листячком останнім
Легкий мороз пропах.
В полях затихли луни,
Замовкли трактори,
А над зеленим руном
Розносяться вітри.
Зима ось-ось прилине,
В снігах засне земля,
І пісня хутровини.
над нею загуля,
Назустріч вітрам
крилатим
В долину до ріки
Із гірки на санчатах
Помчаться малюки.

Розмалюй.

Історія першої ксерокопії

22 жовтня 1938-го американський винахідник **Честер Карлсон** зробив першу в світі ксерокопію в домашній лабораторії у Нью-Йорку.

Карлсон після закінчення вузу працював юристом у патентному відділі фірми PR Mallory Company, що займалася електронікою. У відділі, оформлюючи патенти, необхідно було робити їхні копії. Копіювання відбувалося за допомогою машиністів. Вони переписували заявки на патенти в повному обсязі. Оскільки дублювання документів потребувало часу, Карлсон вирішив придумати швидкий і дешевий спосіб копіювання потрібних паперів.

Після роботи чоловік проводив час у міській бібліоте-

ці. Там читав технічну літературу, аби знайти необхідну інформацію. Одного разу йому це таки вдалося. Його увагу привернув опис експериментів одного угорсько-

го вченого з речовинами, які змінюють свої електричні властивості під дією світла. Так виникла ідея електрофотографії.

Карлсон зробив ксерокопію на цинковій платів-

ці, яку покрив шаром сірки. Створення на ній статичного заряду та опромінення пластинки через скло з написом перенесло напис на шар сірки.

1942-го винахідник отримав патент на пристрій. Через 4 роки компанія Haloid, яка займалася виробництвом фотопаперу, на основі винаходу Карлсона почав розробляти копіювальну техніку. Так, 1949-го з'явилася перша модель. Технологію копіювання назвали «ксерографією» – від грецьких слова «ксерос» («сухий») і «графі» (пищу).

У СВІТІ КАЗОК

Казки дають багато корисної інформації, яка пригодиться дитині у житті. Хоча казкові історії і вигадані, проте вони мають багато спільного із нашою реальністю. Зокрема, у них розповідається про такі важливі речі, як дружба, любов, щирість, добро та зло. Саме завдяки казкам, особливо якщо вони повчальні, у дитини починають формуватись важливі моральні орієнтири та принципи, які в майбутньому стануть основою для її особистості. Казки розвивають любов до читання. Слухаючи щодень перед сном цікаві казки, дитина знайомиться із літературою та рідною мовою. В подальшому це може вилитись в захоплення книгами та любов до самостійного читання.

Кобиляче яйце

(Французька казка)

Анжевілер – маленьке містечко на півночі Лотарингії. Розкинулося воно неподалік од люксембурзького кордону. Розмовляють там дуже кумедною говіркою, якої не розуміють в інших провінціях. Тому з давніх-давен мешканці Анжевілера зажили поганой слави, їх вважали простачками й дурнями. Мали вони й прозвісько – «заяча юшка», бо коли одного разу заєць, перебігаючи село, переплив калюжу, всі жінки кинулися черпати з неї воду, щоб зварити капусту на заячій юшці.

Ніколя Дортен був справжнім анжевілерцем, не розумнішим і не дурнішим за інших. Він зроду не виїздив із свого села і, коли вперше вибрався до Тіонвіля, подумав, що потрапив до самої столиці.

Він прогулявся Паризькою вулицею, помилувався вітринами крамниць і, як справжній селянин, помітив, що все тут багато до-

рожче, ніж у Анжевілері.

Невдовзі Ніколя Дортен вийшов на ринковий майдан. І ось в одного торговця городиною він помітив щось велике, жовте і кругле, мов колесо від воза. То був гарбуз.

Ніколя довго дивився на ніколи не бачену дивину. І коли торговець вийшов з-за прилавка, спитав у нього:

– Що ото таке?

Торговець одразу зрозумів, з ким має справу.

– Це кобиляче яйце, – відповів він.

– Кобиляче яйце? – здивовано повторив Ніколя. – Невже? І з нього може вилупитися лошатко?

– Звичайно. Для цього ти повинен вигрівати яйце в ліжку два тижні.

Ніколя не мав коня. Здавна мріяв купити, та не було в нього грошей.

Велика надія полонила душу Ніколя.

– Воно дорого коштує? – спитав він.

– Один екю і п'ять франків, – відповів торговець.

Ніколя не вагався і миті. Він заплатив, узяв гарбуз і поспішив до Анжевілера.

– Що з тобою? – спитала Сідоні, його дружина, побачивши захеканого чоловіка.

Ніколя розповів їй, у чому річ, і додав, що сам буде висиджувати кобиляче яйце. Здивована Сідоні погодилася.

Ніколя добре повечеряв, ліг у ліжку, поклав яйце собі під бік і вкрився теплою ковдрою.

Протягом двох тижнів не вставав він із ліжка, там снідав, обідав і вечеряв. Вигрівав яйце.

Та минуло два тижні, а з яйця нічого не вилуплювалося. Ніколя вирішив потримати його в теплі ще два дні.

Як і раніше – нічого.

Ніколя захвилювався:

– А що, коли торговець випадково продав мені негодяще яйце?

І він послав дружину в Тіонвіль порадитися з торговцем.

– Яйце як яйце, – запевнив той – Може, шкаралупа дуже тверда. Щоб розбити її і не зашкодити лошаткові,

Продовження на п'ятій сторінці.

Кобиляче яйце

(Французька казка)

можна скотити його з невисокого і не дуже кам'янистого пагорба.

Повернувшись додому, Сідоні переказала пораду продавця чоловікові. Ніколя швидко встав, одягся, обережно поклав яйце у великий кошик і пішов на пагорб. Цілий гурт односельців супроводив його, щоб побачити народження лоша.

Вибравшись на вершину пагорба, Ніколя обережно вийняв яйце з кошика і поклав його під укіс, звідки воно й покотилося. Важко дихаючи, з мокрим від поту чолом, він не відводив очей від яйця. Анжевілерці теж поставали так, щоб нічого не прогавити. Всі приготувалися ловити лоша.

Спочатку гарбуз котився вниз повільно, підскакуючи на камінні. Та чим далі – швидше, і ось уже гарбуз летить, мов ядро із гармати.

І, як на те, на його шляху трапився неньок. Гах! – і гарбуз розколовся на безліч маленьких шматочків, що розлетілися далеко довкола.

Заець, який жив під пеньком, кинувся тікати, петляючи й перекидаючись на ходу.

Подумавши, що то лоша, всі метнулися за ним. Ніколя кричав:

– Ловіть його!.. Швидше ловіть його!

Заець був меткий, і хіба що добрий мисливський собака міг би його наздогнати. Та жоден анжевілерець не здогадався взяти з собою собаку...

Зажурений повертався Ніколя додому, щоб розповісти про свою велику невдачу вірній Сідоні.

Ніколи більше він не наважувався висиджувати лоша і мусив змиритися з думкою, що ніколи не матиме коня в стайні.

Розмалюй.

Марійка Підгірянка Зима наступає

**Сіре небо, сіро-біла
низина –
Все кругом заворожила
тишина.**

**Сіра мла понависала
з верхів гір,
Біла ніч заколисала
весь простір.**

Розмалюй.

Розмалюй.

Марко Черемшина

Сумно садинокому

**Сумно садинокому сонцю у безкраїх облаках.
Що тільки наверхнеться ід котрій зіроньці, так
сейчас вона тахне, гасне, щезає з-перед його гарячого
лиця. Що тільки надлетить у полуменях гарячки ід
тьменній ночі і в обіймах приголубить її хоче, утікає
вона яркою блискавкою, не глянувши йому навіть
в лице. І з досади плаче палке, гордовите сонце
ранньою росою.**

Ні з ким йому поготорити, ні з ким в парі погуляти...

Сумно йому, садинокому...

УКРАЇНСЬКА КНИГА 2023

Пізня осінь. Надворі швидко сутеніє. Що робити в таку пору? А що так взяти у рики цікаву книжку і прочитати її.

І це був один з намірів організаторів (Спілки українських письменників Словаччини та пражівської Регіональної ради Союзу русинів-українців СР) третього українського книжкового фестивалю «Українська книга 2023», який відбувся 26-27 жовтня 2023 р. у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві.

Тут можна було зустріти не лише українських письменників Словаччини, але і гостей з України. Гостями були – закарпатський український письменник Василь Густі та ужгородський видавець Ярослав Федішин,

Складовою книжкового фестивалю була презентація нових українських книжкових видань. Говорилось також про книговидавничу справу в Україні у сучасних складних умовах.

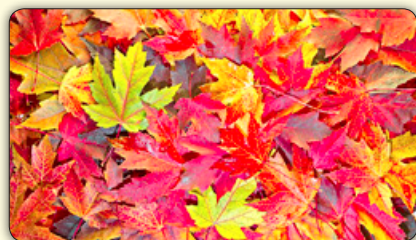
Публіку чарували виступи дітей з України, які декламували вірші про любов до рідної української мови.

Гості книжкового фестивалю з України: (зліва) поет Василь Густі та Ярослав Федішин, директор видавництва «TIMPANI».

Погляд на учасників книжкового фестивалю.

Василь Густі

На дзвіниці, в селі
Був старий дуже дзвін.
Різним голосом вмів

З людом мовити він.
То довірливим був,
А, бувало, й пустим,
Все залежно від тих,
Які правили ним.

ПІСНЯ – ДУША НАРОДУ

*О пісне! Від народу кров і плоть
Ти узяла, щоб лиш йому служити.
Тебе ніхто не може побороть,
Бо вільний дух твій – правдою повитий.*

Максим Рильський

Наша пісня – одна з найкрасивіших і найдосконаліших у світі.. Пісня – то співуча душа народу. В ній злилися воедино

нетлінне слово, глибина душевності і чари мелодії. Наша пісня має надзвичайну силу: одна примусить слухачів су-

мувати до сліз, інша – веселитися і радіти. Багатство нашої народної поезії воістину гідне подиву і захоплення.

Мати піснею заколисувала дитину, піснею козак освідчувався дівчині у коханні. Піснею славили перемогу і звиягу. У пісню переливалася туга і смуток. Найдавніші пісні наших предків були пов'язані зі святами, важливими життєвими подіями, господарськими турботами.

Веснянки, гаївки, купальські пісні, жниварські, весільні пісні, різдвяні щедрівки і колядки супроводжували людину протягом усього її життєвого шляху – від народження до кону.

Виконували обрядові пісні на весіллі та хрестинах, на честь приходу весни. Зимові свята відзначали колядками та щедрівками, обжинки – жниварськими піснями.

Це була найдавніша магія – словом закликати вищі небесні сили, аби вони допомогли та посприяли добробуту людини.

Переможці регіональних конкурсів «Маковицька струна» взяли участь на 49 огляді української народної пісні «Маковицька струна», головним організатором якого є Союз русинів-українців Словацької Республіки. Огляд проходить 11-го листопада цього року в бардіївському Палаці спорту «Мир» і 12-го листопада 2023 р. у Театрі імені Йонаша Заборського в Пряшеві.

Фото Ладислав Цупер.

Лауреатки «Маковицької струни» в тріоспіві Терезія Ваг'ель, Юлія Ваг'ель та Шімона Ціха.

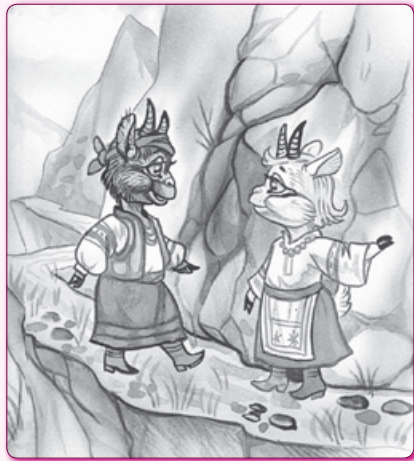

Лауреатка огляду «Маковицька струна» в солоспіві Наталія Боровська.

Михайло Коцюбинський Про двох цапків

З одного берега йде до річки білий цапок, а з другого берега підходить чорний цапок. І той хоче через річку перебраться, і другий. А через річку кладка. Така вузенька, що тільки один може перейти, а двом тісно.

Дві кізочки були розумнішими. Стрілись на вузень-

Не схотів білий цапок зачекати, поки перейде через кладку чорний, а чорний і собі не схотів заждати, щоб перейшов білий.

Ступили обидва на кладку, зійшлись посередині та й ну один одного лобами й рогами бити! Бились, бились, та й скінчилося на тому, що обидва у воду попадали і потопились.

Тоді друга обережно переступила через неї, а та, що лежала, встала і пішла собі.

Михайло Коцюбинський Дві кізочки

кій стежці. З одного боку стежечки глибокий рів, а з другого – висока та крута гора. Розминутися ніяк не можна.

Постояли вони, постояли, подумали-подумали, а тоді одна кізочка стала на коліна, перевернулася на бік, лягла на стежці і притиснулася спиною до гори.

Анатолій Костецький

Стоять осики на узліссі,
тремтливі, голі та сумні,
бо на зволоженій землі
поволі тліє їхнє листя.
З туману скирта жовтобока
у небо нишком погляда,
і на чоло їй сіда
сонлива хмарка сіроока.
А в лісі в їжаків на спинах
під цокіт білочок рудих
останні запашні гриби
пливуть у шелесті осіннім.

Л. Філіпчук

Листопад

Золотисте листя. Лазурове небо.
Яблука кольору бургундського вина.
Скільки ще розфарбувати треба?
Весь свій час заклопотана вона.
Хто – «вона»? Звичайно ж, Осінь.
Туго заплела свої жовтневі коси
Дуже вже її Листопад просить:
«Люба, ти напрацювалася, досить!
Відпочинь, все за тебе я зроблю».
Та полінився місяць Листопад:
Не пофарбував хмарки, траву
Листя вмить опало і став голим сад.
Побачила те Осінь, та й засумувала,
Дощем холодним гіркі сльози пролила.
Та поки свої сірі очі дощем мила
Сльози Осені остудила морозна Зима.

Розмалюй.

Половина саду цвіте

Помірно

Половина саду цвіте,
Половина в'яне...
Усі хлопці на вулиці,
А мого немає.

Чи він шиє, чи він крає?
Чи вдома нема-?
В чистім полі, на роздолі
Коня напуває?

А кінь ірже, води не п'є –
Десь доріжку чує.
Десь мій милий, чорнобривий,
З другою ночує.

– Ночуй, ночуй, мій миленький,
Та не сумнівайся.
А як вийдеш на вулицю,
То не признавайся.

Ночував він цілу нічку,
Та й не сумнівався,
А як вийшов на вулицю,
То враз і признався.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Галина Пагутяк

Галина Пагутяк – сучасна українська письменниця в жанрах фентезі, наукової фантастики готичного роману. Лауреатка Шевченківської премії з літератури (2010) за книгу прози «Слуга з Добромиля».

Народилася в селі Залокоть, що на

Львівщині, у сім'ї вчителів. Закінчила українську філологію Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Працювала у школі, у Дрогобицькому краєзнавчому музеї, приватній школі, Львівській картинній галереї.

Твори: «Діти» (1982 р.), «Господар» (1986 р.), «Потрапити в сад» (1989 р.), «Гірчичне зерно» (1990 р.), «Записки білого пташка» (1999 р.), «Писар Східних Воріт Притулку» (2003 р.), «Захід сонця в Урожі» (2003 р.), «Королівство» (2005 р.), «Втеча звірів або Новий Бестіарій» (2006 р.), «Слуга з Добромиля» (2006 р.), «Книгоноші з Королівства» (2007 р.), «Захід сонця в Урожі» (2007 р., 2-е видання, доповнене) «Лялечка і Мацько» (2008 р.), «Мій Близький і Далекий Схід» (2009 р.), «Урізька готика» (2009 р.), «Королівство» (2010 р., 2-е видання), «Потонулі в снігах» (2010 р.), «Зачаровані музиканти» (2010 р.), «Писар Східних Воріт Притулку» (2011 р.), «Сни Юлії і Германа» (2011 р.), «Слуга з Добромиля» (2012 р., 2-е видання), «Уріж та його духи» (2012 р.), «Кожен день інший» (2013 р.), «Записки білого пташка» (2013 р., 2-е видання), «Сентиментальні мандрівки Галичиною» (2014 р.), «Магнат» (2014 р.), «Новий рік у Стамбулі» (2015 р.), «У кожного є бабуся» (2015 р.), «Королівство» (2016 р., 3-є видання), «Книгоноші з Королівства» (2016 р., 2-е видання), «Захід сонця в Урожі» (2016 р., 3-є видання), «Пан у чорному костюмі з блискучими гудзиками» (2016 р.), «Гірки землі» (2016 р.).

Галина Пагутяк

Дивись назад

Мертві метелики, пізнього літа знайдені в паутинні на стриху, лежали в прозорій коробці разом з зеленим жуком, теж мертвим. Були ще засушені рослини, чиїх назв хлопець не знав, але сподівався довідатись, коли роздобуде визначник рослин. Мав він також коробки з камінцями, марками, скельцями, і ніхто не смів їх чіпати, бо все мало для нього цінність.

Одного ранку хлопця збудило цокання годинника. у його кімнаті висів на стіні старий зіпсований годинник. Він здивувався ще більше, коли помітив, що стрілки рухаються назад, а не вперед. Хлопцеві стало страшно, бо годинник був дідів, а дідо недавно помер. Учора вони ходили на цвинтар, і мама так плакала, що дідо, певно, почув її.

Тамуючи страх, хлопець вдягнувся, пішов умиватися, а потім вернувся застелити ліжко. «Я йду на річку прати, – сказала мама, – хочеш зі мною?» Хлопець уявив собі порожній, залитий мертвим сліпучим світлом берег, ідо горла в нього підкотилась нудота. Він відмовився і пішов до своєї кімнати. Йому дуже не хотілося, щоб мама туди зайшла.

А тоді, опинившись на самоті, почув шарудіння на шафі. У запиленій коробці билась ожилі ме-

телики. Вони не зразу полетіли до вікна, трохи покружляли по кімнаті. Зелений жук вдарився об фіранку. Хлопець підняв його з підлоги й поклав на підвіконня. Руки в нього тремтіли. Він замкнувся в хаті й став приречено чекати повернення діда з цвинтаря. Аби тільки мама це не побачила. Якось він його спровадить.

За дідом вернеться тато, який їх покинув. Не вмер, а покинув напризволяще. Хлопець не потребував його аніскільки. Вони з мамою чудово дають собі ради, і дні минають спокійні та безхмарні, бо вони зуміли зупинити час. Але чому все вертається у похмурість, холод, тривогу?

Хтось поторсав клямку, потім постукав. Хлопець затулив щосили вуха і заплющив очі. Не треба, ой, не треба! Дідо прийде, щоб ще раз померти, тато повернеться, щоб знову зненавидіти маму й бити їх обох.

Хлопець кинувся до своєї кімнати, зірвав годинник зі стіни і щосили кинув ним об підлогу. Той розлетівся на безліч шматочків.

– Нехай, нехай... – прошепотів він, вражений своїм неймовірно сміливим вчинком.

Хоч йому здавалося, що метелики не повернуться до коробки, бо сам бачив, як вони вилетіли у вікно.

У львівському видавництві «Піраміда» вийшов у 2024 році роман Галини Пагутяк «Путівник розгублених».

Марійка Підгірянка Синичка

Ой синичко-білоличко
Не лети від нас далечко,
Ліси снігом вже припали,
Черв'ячки усі пропали.
Ой синичко, в тую пору
Не лети ніде із двору,
Будемо сніжок змітати,
Зеренця тобі метати.

Розмалюй.

Куточок кулінарії

Суперсендвіч

Продукти:

2 скибки тостового хліба
1 яйце
15 г вершкового масла
30 г сиру твердих сортів
пів помідора
15 г зеленого салату
20 мл натурального йогурту
5 г кропу
сіль

Приготування:

Змасти скибку тостового хліба з обидвох сторін тонким шаром вершкового масла. Підсуши її на гарячій пательні з обидвох сторін до хрумкої скоринки. Поклади другу скибку тостового хліба на тверду поверхню.

Посередині скибки дном склянки витисни виїмку.

Змасти цю скибку хліба з обидвох сторін вершковим маслом. Підсуши сторону з виїмкою на гарячій пательні до хрумкої скоринки й переверни на іншу сторону.

Акуратно розбий у виїмку яйце.

Накрій пательню кришкою і готуй на мінімальному вогні 3 хв або поки білок стане тугим, а жовток кремовим.

Для соусу перемішай йогурт із дрібно посіченим кропом.

Приправ сіллю.

Наріж помідор кружальцями, а сир пластинками.

Змасти скибку хліба без виїмки частиною соусу.

Згори розклади помідори, сир, салат і змасти рештою соусу.

Накрій усе скибкою хліба з яйцем.

Степан Жупанин

Намалюю вітер

Намалюю вітер

Тихий, ніжний.

Намалюю дощовий і сніжний.

Вітер, що здіймає грізні хвилі,
І вітрець

Між квітами на схилі.

Цей танцює з хмариною у вальсі.

Той гортає книжку на терасі.

А ось вітер прапор має,

З музикою по селу гуляє.

Вже малюнків три альбоми маю,

А вітрам нема кінця і краю

Подавай одразу після приготування.

Підсуши сторону з виїмкою на гарячій пательні до хрумкої скоринки й переверни на іншу сторону.

Акуратно розбий у виїмку яйце.

Накрій пательню кришкою і готуй на мінімальному вогні 3 хв або поки білок стане тугим, а жовток кремовим.

Для соусу перемішай йогурт із дрібно посіченим кропом.

Приправ сіллю.

Наріж помідор кружальцями, а сир пластинками.

Змасти скибку хліба без виїмки частиною соусу.

Згори розклади помідори, сир, салат і змасти рештою соусу.

Накрій усе скибкою хліба з яйцем.

Подавай одразу після приготування.

Людмила Савчук

Осінь

Біг по стежці їжачок,

Зачепився за сучок,

Бухнувся з розгону –

Налякав ворону.

А ворона полетіла,

Відірвала всіх від діла.

Знай, гукає з верховіть:

– Налякав мене ведмідь!

А. Камінчук

Листопад

Листя пада, пада,
Холодно землі.

Вже летять над садом
В вирій журавлі.

Де була травичка,
Там сухий покіс.

Спохмурніла річка,
Змовкли гай і ліс.

Ген за косогором
Бовваніє стіг.

Скоро, дуже скоро
Захурделить сніг.

В. Чорній

Цього теплого листопада

Неймовірно блакитне небо...

Осінь мудру дає пораду:

Тішся тому, що є у тебе!

Не шукай за чужими фото,

І не слухай чийхось «Треба»

Просто листя відчуй на дотик

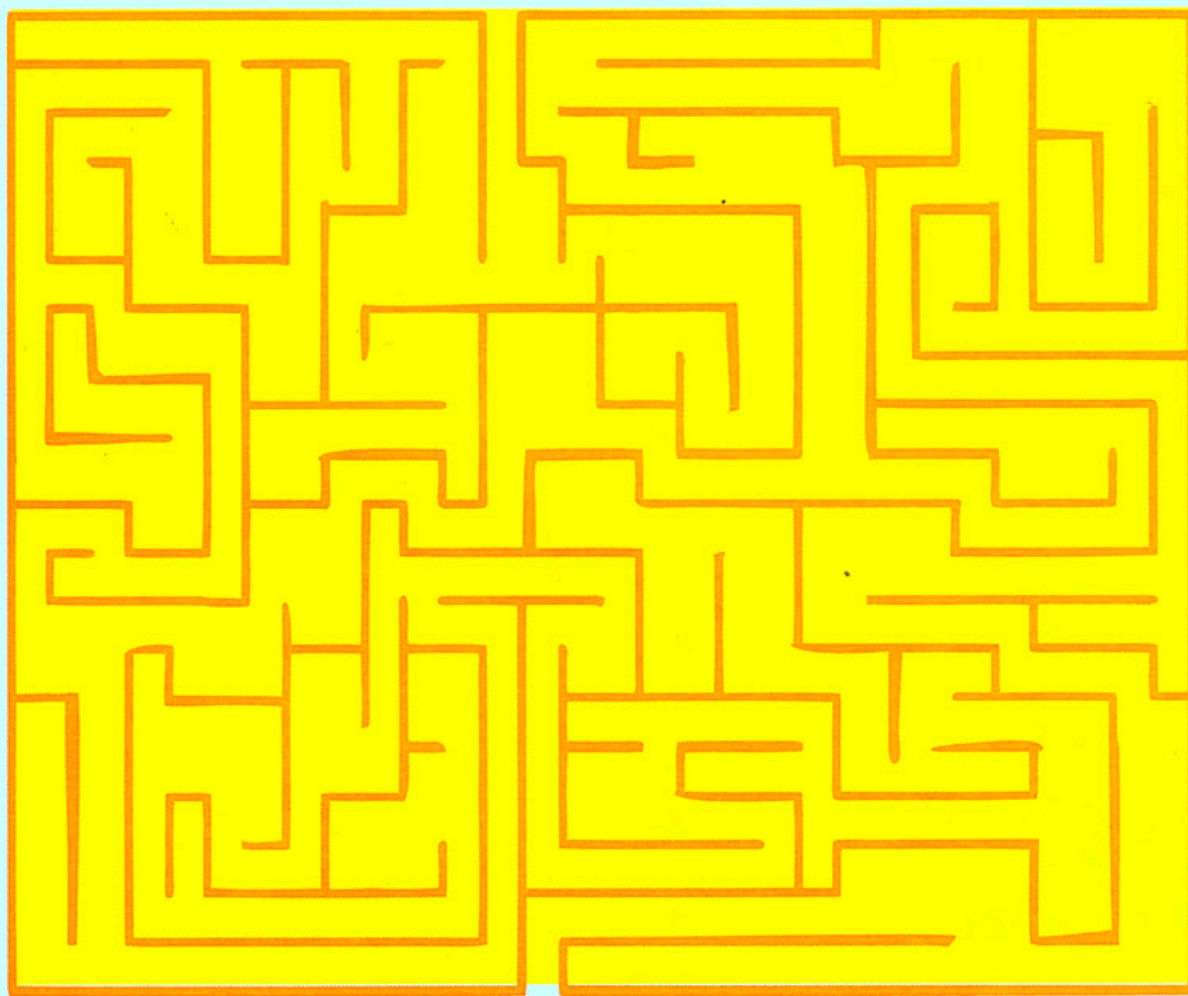
І частіше дивись у небо...

Злив

Ой! Принцеса Невдаха
впустила свою улюблену каблучку!
Знайди її в трубах
та поверни їй.

ФІНІШ

